

γλυκήτρα ἡ, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γλυτθήτρα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ή τ ρ α.

1) Ἡ δερματική ἀσθένεια «μολυσματικὸν κηρίον» ἡ ὁποία ἐπεκτείνεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ προσώπου τῶν νηπίων ἐνθ' ἄν.: Τὸ μωρὸ ἔχ' γλυτθήτρας Ὁφ. Συνών. γ λ υ κ ά ν τ σ ι ν 3, γ λ υ κ ε ι ά (βλ. λ. γ λ υ κ ό ς), σ ά γ ο υ ρ ο, σ α γ ρ ί, σ ά γ ρ ι ο, ψ ω ρ ο φ ύ τ η ς. 2) Ὡς ἐπίρρ., με εὐχάριστον γεῦσιν Ὁφ. β) Με εὐχαρίστησιν, π ρ ό σ χ α ρ α.

γλυκιάζω Πελοπν. (Λακεδ. κ.ά.) γλυκιάζου Θράκ. (Μακρών.) Μέσ. γλυκιάζομαι Ζάκ. Πελοπν. (Λάστ.) κ.ά. γλυκιάζουμαι Πελοπν. (Λακων. Τριφυλ.) γλυτθάζομαι Μέγαρ. Μετοχ. γλυκιασμένος Ἰθάκ. Πελοπν. (Βασαρ. Γορτυν. Δίβρ. Λακων. Λάστ. Μεγαλόπ. Οἶν. Τρίπ. κ.ά.)—Ν. Πολίτ., Παρ. 2, 1220 — Λεξ. Βλαστ. 396, 488 γλυτσασμένη Κέως Κύθηρ. γλυτθασμένη Μεγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς.

1) Ἐνεργ. μεταβ., τρώγω τι γλυκὺ Πελοπν. (Λακεδ.) 2) Ἐνεργ. ἀμτβ., ἀρχίζω νὰ ὠριμάζω, καθιστάμενος συν-επῶς, γλυκύς, ἐπὶ καρπῶν Θράκ. (Μακρών.) β) Μεταφ. ἐπὶ νεάνιδος ἐξελισσομένης σωματικῶς εἰς ὠριμον γυναῖκα Θράκ. (Μακρών.): Τὸν κοῦρίτ' δὸν πιάσι καὶ γλυκιάζ'. Συνών. γ λ υ κ α ί ν ω Α1. 3) Μέσ., ἐθίζομαι εἰς γλυκὺ ἢ εὐχάριστόν τι Ζάκ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ.) κ.ά.: Ἄμα ἔρθω 'ς τὸ σπῖτι σας, γλυκιάζομαι καὶ δὲ θέλω νὰ ματαφύγω Λακων. || Παροιμ.

Ἐγλυκιάθ' ἡ γοιὰ 'ς τὸ μέλι | καὶ θὰ φά' καὶ τὸ κοῦβέλι

(ἐπὶ τῶν δυσκόλως ἀποβαλλόντων τὰς ἐξεις, ἰδιαίτερος αὐτὰς αἱ ὁποῖαι παρέχουν ἡδονήν) Λάστ. Γλυκιάστη ἡ γοιὰ 'ς τὰ σῦκα κ ἔφαε καὶ τὰ σνκόφυλλα (ταυτόσημ. με τὴν προηγούμεν.) Λακων. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. Συνών. γ λ υ κ α ί ν ω Β5. β) Μεταφ., διάγω χαρούμενην καὶ εὐτυχισμένην ζωὴν Μέγαρ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Λάστ.): Φρ. Πάδα γλυκιασμένοι νὰ εἴσαστε 'ς τὴ ζωὴ σας (εὐχὴ) Λακων. Νὰ μὴ γλυτθαθῇ ἡ καρδιά σου (ἀρά) Μέγαρ. Πάντα γλυκιασμένοι (εὐχὴ πρὸς νεονύμφους) Γορτυν. Συνών. γ λ υ κ α ί ν ω Ββ. 4) Μέσ., καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἐπιληψίαν, σεληνιασμόν Ζάκ. Ἰθάκ.: Γλυκιάζεται ὁ τάδες Ζάκ. Εἶναι γλυκιασμένος καὶ κάθε τόσο τότε πιάνει Ἰθάκ. β) Μεταφ., μεμψιμοιρῶ, δυσανασχετῶ Ἰθάκ.: Τέτοιον γλυκιασμένον ἠῦρκε νὰ πάρη, πὺν αὐτὸς τρώεται με τὰ ροῦχα του. 5) Τὸ ἄρσ. καὶ οὐδ. τῆς μετοχ., ὡς οὐσ. λαμβανόμενον, κατ' εὐφημισμὸν, ὁ δαίμων, τὸ δ α ι μ ο ν ι κ ό Πελοπν. (Τρίπ.)—Ν. Πολίτ., Παρ. 1, 318 καὶ 2, 1220 — Λεξ. Βλαστ. 448: Ἄλλα τόσα τὰ εἶχε καμωμένα τὸ γλυκιασμένο Τρίπ. 6) Ἡ μετοχ. γ λ υ κ ι α σ μέ ν η ὡς οὐσ., κατ' εὐφημισμὸν, ἡ λοιμικὴ ἐξανθηματικὴ νόσος β λ ο γ ι ά Κέως Κύθηρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Βασαρ. Βούρβουρ. Μεγαλόπ. Οἶν.)—Λεξ. Βλαστ. 396: 'Σ' τὰ βουνὰ νὰ πάη, ὅξω ἀπὸ δῶ ἡ γλυκιασμένη. Συνών. ἄ ρ γ υ ρ ῆ (βλ. ἄ ρ γ υ ρ ό ς 4) β λ ά τ τ α 3, β λ ο γ η μέ ν η (βλ. β λ ο γ ῶ), β λ ο γ ι ά 9, γ λ υ κ α μέ ν η, γ λ υ κ ε ι ά (βλ. γ λ υ κ ό ς Β4), μ ε λ ι τ ά τ η.

γλυκιανίσκω ἐνιαχ. γλυκιανίδκω Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ι α ν α, ἀορ. τοῦ γ λ υ κ α ί ν ω, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί σ κ ω.

Καθίσταμαι γλυκύς, ἀποκτῶ γλυκύτητα: Τὰ σταφύλια γλυκιάσαν.

γλυκιάρης ἐπιθ. Ζάκ. Θήρ. Κύθηρ. Κυκλ. Νίσυρ. Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Καρδαμ. Μάν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλυκιάρ'ς Θεσσ. (Συκαμν. κ.ά.) Θηλ. γλυκιάρου Θεσσ. (Συκαμν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ε ι ά, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ υ κ ό ς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ά ρ η ς.

1) Ὁ ὑπόγλυκος, ὁ εὐγευστος Θεσσ. (Συκαμν.): Ἐξ' ἡ Μῆτθους μὲ γλυκιάρου γκουρτῖα καὶ μ' εἶπι νὰ πααίρου ἄμα θέλον νὰ μαζέφον γκούρτῖα 2) Ὁ ἐπιληπτικός, ὁ σεληνιαζόμενος Ζάκ. Θήρ. Κύθηρ. Κυκλ. Νίσυρ. Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Καρδαμ. Μάν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.): Ἡπιασέ τοι νὰ πάλι τὸ γλυκιάρη τὸ γλυκὺν του Θήρ. Μωρὲ γλυκιάρικο, τί κάνεις 'φτοῦ; Παιδεμέν. Νὰ χαθῇς, γλυκιάρικο! (ὑβρις) Πελοπν. (Μάν.) Ἦρθε καὶ 'κεῖνο τὸ γλυκιάρικο τῇ Καλλιρρόδης καὶ μῶκοψε οὐλές τσι μέσκουλες 'πὸ τῇ μεσκουλιὰ μου Γαργαλ. Συνών. γ λ υ κ ι α σ μέ ν ο ς (εἰς λ. γ λ υ κ ι ά ζ ω Β4 β). β) Ὁ ἀσθενικός, συνήθως ἐπὶ γυναικῶν Πελοπν. (Μάν.) 3) Ὁ δῶστορος Κύθηρ.: Νά, εἶδα μοῦ 'κανε τὸ γλυκιάρικο παιδί.

γλυκιαρίδα ἡ, ἐνιαχ. γλυτθαρίδα Εὐβ. (Κουρ.) Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ι ά ρ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί δ α.

1) Ἡ ὑπερβολικὴ γλυκύτης Κουρ.: Γλυτθαρίδα τὸν ἔκαμες τὸγ-καφέ. Μὴ βάζ-ξης πολλή-ζάχαρη τῶν γενῇ τὸ τῶν γλυτθαρίδα. 2) Κατὰ πληθ. γ λ υ κ ά δ ι 2, τὸ ὅπ. βλ. Μέγαρ.

γλύκιαση ἡ, Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ι ά ζ ω.

Χαρά, εὐχαρίστησις, εὐτυχία: Νὰ μὴν ἰδῇς γλύκιαση ποτέ (ἀρά).

γλύκιασμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ι ά ζ ω.

Ἡ προσφορὰ γλυκοῦ παρασκευάσματος εἰς ἐπισκέπτην.

γλυκιδένιος ἐπιθ. ἐνιαχ. γλυκίενος Κάσ. γλυτσίενος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ι δ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ν ι ο ς.

Ὁ παρεσκευασμένος ἀπὸ γ λ υ κ ι δ ι, εἶδος ὀσπρίου. ἐνθ' ἄν.: Φάβα γλυκίενο Κάσ.

γλυκίδι τό, Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 9 (1926), 446 γλυκίδι Κάσ. γλυτσίδι Κάρπ. Μεγίστ. γλυκίγι Πελοπν. (Λακων.)—Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 3

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί δ ι.

1) Εἶδος ὀσπρίου ὁμοίου πρὸς μικρὸν μπιζέλι, ἐκ τοῦ ὁποῦ παρασκευάζεται εὐγευστος καὶ σχεδὸν γλυκεῖα φάβα Κάρπ. Κάσ.: Τὸχ-χειμῶνα ἐσπέρασιν... γλυτσίδια, ἀρακά, κουτσια (ἐκ παραμυθ.) Κάρπ. || Ἄσμ.

Ρόβια, γλυτσίδια ἔλαμε, λαθούρια τσ' ἀρακάες, κατσές ἡμέρες εἶχαμε τίς μαλοβοδομάες αὐτόθ. 2) Γ λ υ κ ά δ ι 2, τὸ ὅπ. βλ., Μεγίστ. 3) Τὸ φυτὸν Κληματὶς ἢ φλογερά (Clematis flammula) τῆς οἰκογ. τῶν Βατραχιδῶν (Ranunculaceae), κατ' εὐφημισμὸν, ὡς καυστικὴ Πελοπν. (Λακων.)—Μ. Στεφανίδ., ἐνθ' ἄν. Χελδρ.

